

(*C. esculenta*) die, zoals de naam aanduidt, op sparrekegels groeit. Vaak groeien ze schijnbaar op de grond, maar wanneer men de „wortel” vervolgt, blijkt deze steeds bevestigd te zijn aan een in de grond verborgen sparrekegel. Op dennekegels groeit de dennekegelcollybia (*C. stephanocystis*). Eveneens komt in het voorjaar voor een andere dennekegelcollybia, *C. tenacella*, die volgens Cool en van der Lek vrij algemeen is, doch die Huijsman nog nooit in Nederland vond, en ten slotte is er nog een vierde kegelcollybia, *C. conigena* (= *myosura*) die echter in de herfst voorkomt. Lijkt het uit het gezegde over *C. tenacella* al aannemelijk dat een verschillende naamgeving in het spel is, de — voor de mycologie typische — verwarringwekkende nomenclatuur wordt nog duidelijker wanneer ik U zeg dat de bekende Deense mycoloog J. Lange *C. conigena* synoniem verklaart met *C. tenacella* en verder zegt dat *C. esculenta* nauwelijks verschilt van *C. tenacella*. Maar op deze nomenclatuurkwesties wil ik niet verder ingaan. Ze zouden U misschien maar de moed benemen paddestoelen te gaan zoeken en te determineren, en dit was allerm minst mijn bedoeling!

Dr. S. J. van Ooststroom

Omgang met herbariumplanten II

In mijn vorig artikeltje schreef ik over het onderzoek van herbariummateriaal. Ik zou nu nog graag een paar aanwijzingen geven over het drogen der planten. Het is van veel belang dat dit zo zorgvuldig mogelijk geschiedt. Niet dat slecht gedroogde planten volkomen waardeloos zijn, maar het oog wil ook wat en een keurig geprepareerde en opgeplakte collectie is toch een prettiger bezit dan een hoeveelheid vellen papier met hooi. Verzamel dus uw planten volledig (maar pas op, roei geen zeldzaamheden uit), droog ze snel onder druk in een plantenpers en plak ze zorgvuldig op, met strookjes gegomd papier (niet met plastic-band). Dat drogen behoeft helemaal niet te gebeuren tussen kostbaar vloei- of filtreerpapier, maar kan geschieden tussen gewone kranten. Vervang de natte kranten dagelijks door droge; de planten houden dan goed kleur en maken een betere indruk dan de bruine, half vergane, te langzaam gedroogde exemplaren, die men dikwijls aantreft en waardoor men een herbarium vaak een weinig aanlokkelijk bezit vindt. Van belang is het ook de planten goed te etiketteren. Noteer steeds nauwkeurig vindplaats, standplaats, datum en naam van de verzamelaar. Deze gegevens zijn welhaast belangrijker dan de naam; raken ze weg, dan zijn ze vaak niet meer te reconstrueren; de naam van de plant echter kan men door opnieuw determineren wel weer te weten komen.

Verzorgt men op deze wijze zijn collectie, dan behoudt deze haar waarde, ja, is zelfs voor de botanische wetenschap van belang. Vaak gebeurt het,

Foto hiernaast :

Exemplaren van het zinkviooltje, *Viola calaminaria* Lej. uit Nieuw-Moresnet (België), in het Rijksherbarium.

Cerebriatsoord

HERBARIUM S. J. VAN OOSTSTROOM

Viola arvensis L.

Legt: S. J. van Ooststroom, d.d. 7 Jan. 1954, no. 7722.

Loc: In gras, aan de rand van de Ooststroom.
De Ooststroom is een van de zijden van de Ooststroom.

Annot.: Bloeiende. In de loop van de Ooststroom. De Ooststroom is een van de zijden van de Ooststroom. De Ooststroom is een van de zijden van de Ooststroom.

dat het Rijksherbarium een door een liefhebber bijeengebrachte kleine verzameling planten ontvangt, soms jaren oud, waaruit plotseling iets bijzonders te voorschijn komt, een interessante zeldzaamheid, of een plant van een merkwaardige, soms reeds lang verdwenen vindplaats. Zo kregen wij enige jaren geleden een klein herbarium van een oude dame, die in haar jeugd diverse soorten Orchideeën had verzameld, zo'n zeventig jaar geleden, soorten, die door verandering van het terrein al lang niet meer groeien op de plaats waar zij verzameld waren, maar die nu nog een fraai overzicht geven, hoe de flora daar vroeger geweest is.

Hoe klein en onbelangrijk een collectie ook kan schijnen, toch is zij, mits goed geëtiketteerd, steeds van belang. Ieder exemplaar vertegenwoordigt immers een vindplaats, en hoe meer materiaal van des te meer vindplaatsen bij een of ander onderzoek kan worden betrokken, hoe betere indruk men krijgt van de variabiliteit der soorten en van hun verspreidingsgebied. Elk exemplaar kan zo dus bijdragen tot vermeerdering van de kennis betreffende een soort, of betreffende de flora van een gebied. Werpt u daarom een collectie, die u zelf of een uwer kennissen of familieleden bijeenbracht, en waarop u geen prijs meer mocht stellen, niet weg, doch stel haar ter beschikking van iemand, die de wetenschappelijke waarde ervan kan beoordelen, of, beter nog, zend haar op aan het Rijksherbarium te Leiden, waar men de planten zorgvuldig zal nazien, en alles zal bewaren wat van belang is.

Leiden, Rijksherbarium. Nonnensteeg 1.

De Tournee van Dr. Kurt Walde

Voor de deelnemers aan de buitenlandse reizen van de K.N.N.V. is de naam van dr. Kurt Walde zeker geen onbekende klank. Hij leidde nl. voor de K.N.N.V. in 1955 een reis naar Vorarlberg en Tirol en in 1956 een reis naar de bergen om het Gardameer.

Dat deze reizen zo'n groot succes werden, was vooral te danken aan de persoon van dr. Walde, die een veelzijdig bioloog en uitstekend docent bleek te zijn, die de natuur van zijn vaderland kent als weinig anderen. Het is het Hoofdbestuur gelukt dr. Walde uit Innsbruck te laten komen voor een lezingentournee voor de afdelingen. Van 6 tot 21 december 1956 vertoefde dr. Walde met zijn echtgenote in Holland en hield in dit tijdvak acht voordrachten. De belangstelling was bij alle afdelingen groot. In totaal zijn ruim 800 toehoorders geteld. De lezing van dr. Walde was getiteld: „Natuur en Landschap van Tirol”. Aan de hand van een serie kleurendia's wist dr. Walde vele typische bijzonderheden van Tirol te vertellen. Hij toonde zich een voortreffelijk spreker en oogstte overal groot succes.

Op de foto ziet U de voorzitter van de afdeling Haarlem van de K.N.N.V., de heer G. L. van Eijndhoven (rechts), dr. Kurt Walde (links) bedanken na afloop van zijn lezing in Haarlem op 17 december 1956.

